

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Moniky Kyselové a soudců JUDr. Jiřího Handlara a Mgr. Pavly Kohoutkové ve věci

žalobce: **T. C.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Koubkem
sídlem Renneská třída 393/12, 639 00, Brno

proti
žalovanému: **XXXXXX**, IČ: XXXXX
sídlem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Hnilo
sídlem Lazaretní 4298/11a, 615 00, Brno

o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru a zaplacení náhrady mzdy, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 115 C 198/2020-144, ve spojení s usnesením Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 115 C 198/2020-166 a ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 115 C 198/2020-183,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci 85.147 Kč **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o nákladech řízení V. se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Renata Kobzová

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 11.713 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Aleše Koubka.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně byla zamítnuta žaloba, aby soud určil, že trvá pracovní poměr založený na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným (výrok I.), žalovanému byla stanovena povinnost zaplatit žalobci částku 85.147 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), dále byla zamítnuta žaloba, aby byla žalovanému stanovena povinnost zaplatit žalobci částku 5.016 Kč (výrok III.), žaloba byla odmítnuta v části, kterou měla být žalovanému stanovena povinnost zaplatit žalobci náhradu mzdy za dobu ode dne podání žaloby do doby, kdy žalovaný žalobci začne opět přidělovat práci (výrok IV.) a žalovanému byla stanovena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 90.477,55 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (výrok V.). Doplnujícím rozsudkem soudu I. stupně ze dne 24. 1. 2024, č. j. 115 C 198/2020-183, byla zamítnuta žaloba, aby soud určil, že je neplatné rozvázání pracovního poměru založeného na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným výpovědí ze strany žalovaného (výrok I.) a žalobci byla stanovena povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2.800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného (výrok II.).
2. Soud tak rozhodl o žalobě ze dne 27. 11. 2020, kterou se žalobce domáhal jednak určení, že pracovní poměr založený na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným trvá, eventuálně určení, že rozvázání pracovního poměru založeného na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným výpovědí ze strany žalovaného je neplatné, a dále zaplacení částky ve výši 90.163 Kč jakožto náhrady mzdy podle § 208 zák. práce za dobu od 20. 7. 2020 do dne podání žaloby, tj. do 30. 11. 2020, eventuálně zaplacení částky 64.804 Kč jakožto náhrady mzdy dle § 69 zák. práce za dobu od 26. 8. 2020 do dne podání žaloby, tj. do 30. 11. 2020. Žaloba byla odůvodněna tím, že mezi účastníky vznikl na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 pracovní poměr na dobu neurčitou, který stále trvá, protože žalobci nebylo doručeno právní jednání, které by směřovalo k rozvázání pracovního poměru. Dle tvrzení žalobce mu dne 15. 7. 2020 žalovaný předložil návrh dohody o ukončení pracovního poměru, který žalobce odmítl podepsat, a bylo mu vyhrožováno „výpovědí na paragraf“. Dne 17. 7. 2020 se žalobce dostavil do provozovny žalovaného a žádal o přidělování práce, což bylo odmítnuto. Naléhavý právní zájem na určení, že pracovní poměr založený pracovní smlouvou ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným trvá, spatřoval žalobce ve skutečnosti, že se chováním žalovaného dostal do situace, kdy byl bez příjmů, a na takovém rozhodnutí současně závisí další jeho nárok na náhradu mzdy dle § 208 a 352 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a to za situace, kdy mu nebyla přidělována práce. Žalobce měl s žalovaným sjednatu minimální mzdu ve výši 83,70 Kč za hodinu, avšak s ohledem na jeho pracovní zařazení – vedoucího směny, mu měla náležet náhrada nejnižší úrovně zaručené mzdy ve 4. skupině prací, tedy 117,40 Kč za hodinu, a to za dobu od 20. 7. 2020 do dne podání žaloby (tj. do 30. 11. 2020) ve výši 90.163 Kč.
3. Soud I. stupně vyšel z následujících skutkových zjištění:
 - Mezi žalobcem jako zaměstnancem a žalovaným jako zaměstnavatelem vznikl pracovní poměr na dobu neurčitou na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 a jejími dodatky, přičemž žalobce pracoval na pozici vedoucího směny. Okamžité zrušení pracovního poměru podle § 55 odst.1 písm. b/ zákoníku práce ze dne 15. 7. 2020 žalovaný odůvodnil tím, že žalobce neprováděl řádnou kontrolu množství a kvality dodaného zboží od dodavatelů, nechával otevřený sklad potravin a nápojů, nezajistil pravidelné odmrazování lednic a mrazáků 1x týdně, časově nekoordinoval výrobu objednávek, neprováděl vizuální kontrolu firemních vozidel-chyběly povinné vybavy, svévolně vybral firemní peníze z pokladny v hodnotě 600 Kč pro soukromé účely, neinformoval vedení firmy o skutečnosti, že konkrétní zaměstnanec zcizuje na pobočce

zboží, přestože o této události věděl. Žalovaný si zásilku č. XXXXX zaslanou na adresu XXXXX nevyzvedl. Dle zprávy České pošty s. p. ze dne 10. 1. 2022 zásilka č. XXXXX nebyla určena do vlastních rukou adresáta.

- Žalovaný uváděl skutkovou verzi událostí ze dne 15. 7. 2020 odlišně než žalobce, a to tak, že žalobci byla z důvodu nedostatků a pracovních pochybení předložena dne 15. 7. 2020 písemná dohoda o ukončení pracovního poměru, a protože s ní žalobce nesouhlasil, předložil mu žalovaný písemné okamžité zrušení pracovního poměru. Žalovaný převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru odmítl a prostory provozovny žalovaného opustil. Žalovaný sepsal o odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru žalobcem záznam, který podepsali přítomní svědci. Následně žalovaný zaslal okamžité zrušení pracovního poměru žalobci poštou. Následně v průběhu řízení žalovaný doplnil a změnil skutková tvrzení tak, že dne 15. 7. 2020 v 11:00 hodin proběhlo na provozovně XXXXX v otevřené místnosti výrobní jednání, kterého se účastnila jednatelka žalovaného, R. A., M.A., S. Č. a žalobce, přičemž všichni měli být přítomni celému jednání. Žalovaný uvedeného dne zjistil chybějící finanční prostředky v pokladně žalovaného, k jejich zcizení se přiznal žalobce, který dále přiznal, že je mu známo, že jiný zaměstnanec zcizuje zboží a toto dosud nenahlásil. Žalovaný po excesech žalobce z minulosti navrhl žalobci ústně dohodu o ukončení pracovního poměru, kterou žalobce odmítl. Následně žalobce odešel telefonovat. Jednatelka žalovaného v době, kdy žalobce telefonoval, vyhotovila a vytiskla v provozovně okamžité zrušení pracovního poměru pro žalobce, které mu po telefonátu předávala a žádala o jeho potvrzení. Žalobce se vrátil s tím, že nic nepodepíše a nepřevezme a odešel.

- K prokázání této skutkové verze soud I. stupně provedl výslech svědků M. A., R. A. a S. Č. Konkrétně soud I. stupně zjistil, že dle svědka M. A. (syn jednatelky žalovaného) se tento dne 15. 7. 2020 dostavil na provozovnu žalovaného s matkou (jednatelkou žalovaného) a s otcem (R. A.), aby domluvili žalobci ohledně plnění pracovních povinností. Na místě svědek zjistil, že chybí v pokladně 600 Kč. S jednatelkou a otcem nabídli žalobci ukončení pracovního poměru dohodou ústně, dokumenty před příjezdem na prodejnu neměli připravené, neboť nejeli s žalobcem ukončit pracovní poměr, ale následně se situace vyvinula jinak. Když žalobce odešel telefonovat, vyhotovila jednatelka na místě okamžité zrušení pracovního poměru, toto žalobce odmítl převzít a podepsat. Jednání byl přítomen žalobce, jednatelka, svědek a R. A. Dle svědka byla v provozovně funkční tiskárna. Svědek si nepamatoval na okolnosti vyhotovení a podpisu listiny potvrzující odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru žalobcem. Svědek R. A. (manžel jednatelky žalovaného) popsal průběh jednání s žalobcem shodně jako svědek M. A., vyjma okolnosti předání okamžitého zrušení pracovního poměru žalobci. Dle tohoto svědka žalobce žádal o předání okamžitého zrušení pracovního poměru, toto mu nebylo předáno, protože odmítl podepsat jeho převzetí. Dále svědek vypověděl, že si žalobce chtěl vzít okamžité zrušení pracovního poměru domů prostudovat, na to mu jednatelka řekla, ať si ho prostuduje na místě. Svědek nevypovídal o přítomnosti svědkyně Č. při jednání s žalobcem. Potvrdil existenci tiskárny na provozovně. Z výslechu svědkyně S. Č. soud I. stupně nezjistil nic konkrétního o obsahu jednání mezi účastníky, ani o tom, jakou konkrétní listinu jednatelka žalovaného žalobci doručovala a jaký konkrétní podpis (zda na dohodě o ukončení pracovního poměru či okamžitém zrušení pracovního poměru nebo na potvrzení o převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru) žalobce odmítal. Svědkyně se jednání mezi účastníky neúčastnila, pouze se uvedený den nacházela v provozovně žalovaného, kde jednání probíhalo. Kromě jednání v místnosti provozovny hovořila o jednání mezi účastníky mimo budovu na zahradě, k obsahu těchto jednání však více neuvedla. Při hodnocení tohoto důkazu soud I. stupně přihlédl k tomu, že svědkyně věděla, k čemu bude vyslýchána, před výslechem byla dotazována žalovanou, zda by skutečnost nepřevzetí „výpovědi“ potvrdila. Dále soud I. stupně učinil zjištění, že žalovaným byla vyhotovena listina ze dne 15. 7. 2020 označená jako záznam-pokus o doručení písemnosti, v níž je uvedeno, že byl téhož dne proveden pokus o doručení okamžitého zrušení pracovního poměru žalobci a žalobce toto odmítl převzít a potvrzení o odmítnutí převzetí podepsat. Listina je podepsána

jednatelkou žalovaného V. A. a svědky R. A. a M.. Soud I. stupně tento důkaz hodnotil ve spojení s ostatními v řízení provedenými důkazy, zejména s výpovědí svědka R. A., který vypověděl, že žalobci okamžité zrušení pracovního poměru nebylo předáno, protože jeho převzetí odmítal podepsat. Na základě těchto zjištění tedy soud I. stupně neměl za prokázáno, že žalovaný dne 15. 7. 2020 předával žalobci okamžité zrušení pracovního poměru a tento jeho převzetí odmítal, neboť z výslechu svědka R. A. a vyplynulo, že předání okamžitého zrušení pracovního poměru žalovaný podmiňoval podpisem další listiny o jeho převzetí.

- Dle skutkové verze žalobce se události dne 15. 7. 2020 odehrály tak, že jednatelka s manželem a synem vyzvali žalobce a M. M., aby je následovali na dvůr za provozovnou a tam jim vytýkali nedostatečnou kontrolu zboží a arogantní chování k zaměstnancům. Žalobce vytýkané chování popřel, jednatelka na uvedené reagovala sdělením, že pracovní poměr obou končí, což slyšel i svědek M. M.. Posléze jednatelka vytáhla z kabelky návrh dohody o ukončení pracovního poměru a vyzvala žalobce k podpisu. Žalobce si chtěl návrh dohody vzít domů, aby si ho mohl prostudovat, což jednatelka odmítla. Následně žalobce odešel telefonovat s manželkou a právníkem a po návratu odmítl návrh dohody podepsat a odešel. Dostavil se obden s žádostí o přidělení práce. Žalobce přitom vyloučil možnost sepsání okamžitého zrušení pracovního poměru na místě jednatelkou a jeho vytištění na provozovně, protože se tam nenacházela tiskárna způsobilá tisknout formát A4. K této skutkové verzi žalobce učinil soud I. stupně zjištění ze svědecké výpovědi M. M., který popsal část jednání žalobce, svědka, V. A., M. A. a R. A. a na dvoře shodně s žalobcem a potvrdil, že i jemu bylo V. A. sděleno, že má „okamžitou výpověď“. Svědek se nebránil, protože neměl uzavřenu pracovní smlouvu. Žalobce se sdělením o ukončení pracovního poměru nesouhlasil, argumentoval uzavřenou pracovní smlouvou. Na to reagoval R. A. tak, že buď žalobce odejde na dohodu, nebo že mu dá „paragraf“. Předávání písemností svědek neviděl. Na provozovnu se dostavil vedoucí z druhé pobočky. Svědek potvrdil tvrzení žalobce o tom, že na provozovně byla jen malá tiskárna, nikoli na formát A4. Soud I. stupně dále učinil zjištění, že se M. Š. v červenci 2020 dostavil do pobočky žalovaného v Ž. v den, kdy byl ukončen pracovní poměr s žalobcem jako provozním. Místo provozního v Ž. mu bylo nabídnuto pár dní před tímto dnem jednatelkou žalovaného V. A. a svědek o tom neměl mluvit, neboť byly ze strany žalovaného shromažďovány důkazy. Místo provozního bylo svědkovi nabídnuto v souvislosti s ukončením pracovního poměru s žalobcem. Dle svědka se v provozovně v Ž. nacházela tiskárna, na které bylo možné tisknout formát A4, a dle svědka lze předpokládat, že byla funkční.

- Z videozáznamu ze dne 17.7.2020 provedeného k důkazu na návrh žalobce soud I. stupně učinil zjištění, že se žalobce téhož dne dostavil na provozovnu žalovaného a žádal o přidělování práce. Ze strany jednatelky žalovaného bylo žalobci prostřednictvím telefonu sděleno, že pracovní poměr je ukončen, že žalobce odmítl uzavřít dohodu a převzít okamžité zrušení pracovního poměru, toto žalobce v nahrávce popřel. Z videozáznamů ze dne 20.5.2020 vyplývá, že uvedený den se na provozovně tiskárna pro formát A4 nenacházela.

- Z výplatních lístků žalobce soud I. stupně učinil zjištění, že v 4/2020 žalobce odpracoval 160 hodin a jeho hrubá mzda činila 14.670 Kč, v 5/2020 žalobce odpracoval 152 hodin a jeho hrubá mzda činila 14.607 Kč, v 6/2020 žalobce odpracoval 176 hodin a náležela mu hrubá mzda 14.600 Kč. Ze shodného tvrzení účastníků vzal za prokázané, že žalobce vrátil žalovanému částku 600 Kč chybějící v pokladně na provozovně žalovaného.

- Pro posouzení věci považoval soud I. stupně za rozhodné okolnosti panující dne 15. 7. 2020, a proto k důkazům emailovou komunikací po tomto datu nepřihlížel, neboť se týkaly okolností, které měly nastat až po tvrzeném doručení okamžitého zrušení pracovního poměru. Stejně tak nepovažoval za účelné provedení místního šetření ohledně skutečnosti, zda se v provozovně žalovaného nachází tiskárna pro tisk formátu A4, když zjištění aktuálního stavu je pro věc nepodstatné.

4. Na základě výše uvedeného dospěl soud I. stupně k níže uvedeným závěrům:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Renata Kobzová

- Podle soudu I. stupně spolu vzájemně nekorespondovaly důkazy, které žalovaný na podporu svých tvrzení navrhoval. Tvrzení žalovaného o tom, že se jednání o ukončení pracovního poměru s žalobcem účastnila S. Č., ve svých výpovědích popřeli svědci R. A., M. A., žalobce i M. M.. Soud tedy k tomuto důkazu nepřihlížel, navíc svědkyně jednání popisovala velmi obecně. U svědka M. A. a měl soud pochybnosti o jeho věrohodnosti, neboť tento svědek na jedné straně vypověděl, že na prodejnu se dostavili za účelem vytknutí porušení pracovních povinností žalobci, nikoli z důvodu ukončení pracovního poměru, a na druhou stranu soud z výslechu svědka M. a Š. zjistil, že již několik dní před 15.7.2020 mu byla nabídnuta jednatelkou pozice vedoucího místo žalobce, a skutečně se dne 15. 7. 2020 na pobočku dostavil (jak vypověděl svědek M. M.). Podle svědka R. A. a žalobce o předání okamžitého zrušení pracovního poměru žádal, ale nebylo mu vyhověno, protože odmítl jednatelce podepsat listinu o jeho převzetí. Z výpovědi tohoto svědka tedy dle soudu I. stupně nevyplývá, že žalobce odmítl převzít okamžité zrušení pracovního poměru, ale že jeho předání bylo podmiňováno podpisem dokladu o doručení okamžitého zrušení pracovního poměru. Zcela jiný průběh popsal žalobce shodně se svědkem M. M., kteří uvedli, že jim bylo pouze ústně jednatelkou žalovaného sděleno, že jejich pracovní poměr okamžitě končí. Za situace, kdy žalovaným navrženými důkazy nebylo prokázáno jeho tvrzení o odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru žalobcem dne 15. 7. 2020, přistoupil soud I. stupně k poučení žalovaného dle § 118a odst. 3 o.s.ř. Žalovaný přes poučení soudu dle § 118a odst. 3 o.s.ř. o tom, že nebylo prokázáno odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru ze strany žalobce, nenavrl provedení dalších důkazů. Dále soud I. stupně učinil závěr, že pokud žalovaný doručoval okamžité zrušení pracovního poměru žalobci poštou, nevybral takovou službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost doručit poštovní zásilku obsahující okamžité zrušení pracovního poměru za podmínek stanovených v § 334 zákoníku práce, když nezvolil doručení zásilky do vlastních rukou. Účinky okamžitého zrušení pracovního poměru tedy nenastaly a pracovní poměr mezi účastníky nadále trvá. Tuto otázku trvání pracovního poměru soud I. stupně v řízení vyřešil jako otázku předběžnou, neshledal však naléhavý právní zájem na takovém určení soudem za situace, kdy žalobce žalobou současně uplatnil nárok na dlužnou mzdu a vydáním rozhodnutí o určení, zda pracovní poměr trvá či nikoli, by nedošlo k zabránění budoucím sporům, neboť tyto již byly zahájeny. Žalobce k naléhavému právnímu zájmu na požadovaném určení tvrdil toliko, že se chováním žalovaného dostal do finančních problémů, a že na daném určení závisí jeho další finanční nároky a nárok na přidělování práce zaměstnavatelem. S ohledem na závěr o neexistenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, že pracovní poměr trvá, soud I. stupně v této části žalobu zamítl.

- Pokud se však domáhal žalobce náhrady mzdy za dobu od 20. 7. 2020 do 30. 11. 2020, učinil soud I. stupně závěr, že v tomto období pracovní poměr žalobce u žalovaného trval, a tím, že žalovaný žalobci odmítl přidělovat práci podle pracovní smlouvy, nastala překážka na straně zaměstnavatele, a proto žalobci náleží náhrada mzdy ve výši průměrného výdělků. Soud I. stupně vzal za rozhodné období druhého čtvrtletí roku 2024 a v odst. 32 svého rozhodnutí provedl výpočet mzdy, a postupoval dle § 357 odst. 1 zákoníku práce s tím, že žalobci měla náležet nejnížší úroveň zaručené mzdy ve 4. skupině prací dle nařízení č. 567/2006 Sb. ve výši 117,40 Kč, přičemž zjištěný průměrný výdělek byl vypočten nižší než příslušná úroveň zaručené mzdy. Proto průměrný výdělek žalobce upravil na výši odpovídající příslušné nejnížší úrovni zaručené mzdy, tedy na částku 117,40 Kč. Soud I. stupně tedy učinil závěr, že za období od 20. 7. 2020 do 30. 11. 2020 náleží žalobci náhrada mzdy ve výši 85.147 Kč, a tudíž mu ji přiznal. Pakliže se žalobce z téhož titulu domáhal zaplacení celkové částky 90.163 Kč, žalobu ohledně částky 5.016 Kč zamítl jako nedůvodnou.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku II. o stanovení povinnosti zaplatit žalobci částku 85.147 Kč a proti výroku V., kterým byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení, podal žalovaný odvolání. Ve zbývajících částech, tj. ve výrocích I., III. a IV. nabyt rozsudek samostatně právní moci, a to včetně doplňujícího rozsudku soudu I. stupně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 115 C

198/2020-183, který nebyl odvoláním napaden. Doplňujícím rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, č. j. 115 C 198/2020-183, přitom soud I. stupně zamítl žalobu, aby soud určil, že rozvázání pracovního poměru založeného na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovanými výpovědí ze strany žalovaného je neplatné (výrok I.) a žalobce zavázal k náhradě nákladů řízení žalovanému ve výši 2.800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného (výrok II.). Žalovaný namítal chybný závěr soudu I. stupně o tom, že žalovaný neprokázal odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru dne 15. 7. 2020 ze strany žalobce od jednatelky žalovaného, ačkoliv svědek M. M. ve své výpovědi popsal, že i jemu bylo shodně se žalobcem sděleno, že má „okamžitou výpověď“. Navíc z výpovědi svědka R. A. a vyplynulo, že žalobce o předání okamžitého zrušení pracovního poměru žádal, ale toto mu nebylo předáno, protože odmítl jednatelce podepsat jeho převzetí. Žalobce přitom sám uvedl, že mu byla ze strany žalované jednatelkou dne 15. 7. 2020 předložena dohoda o ukončení pracovního poměru s tím, že pokud ji žalobce nepodepíše, dostane ze strany žalované tzv. výpověď na paragraf. Žalobce tím dle žalovaného sám potvrdil, že odmítl podepsat dohodu o ukončení pracovního poměru, a že dostal tzv. výpověď na paragraf neboli okamžité zrušení pracovního poměru. Dále bylo dle žalovaného z videozáznamu ze dne 17. 7. 2020, který byl pořízen a veden ze strany žalobce tendenčně zcela zřejmé, že žalobce obdržel ze strany žalovaného okamžité zrušení pracovního poměru, které odmítl podepsat a převzít, přičemž jednatelka nevěděla, že je záznam pořizován. Konkrétně v záznamu bylo uvedeno následující: 0:43 žalobce uvádí „obdržel jsem výpověď ústně, čili bylo mně vyhrožováno, že mě vyhodí na paragraf“, 1:32 žalobce uvádí „dostal jsem výpověď ústně“, 3:11 jednatelka žalované uvádí „dostal výpověď, nevzal ji, nepodepsal ji“, 3:13 svědek M. A. uvádí „přesně tak, dostal ji písemně“, 3:19 žalobce uvádí „před dvěma dny jsem dostal ústní výpověď s výhrůžkou na paragraf“, 3:28 jednatelka žalované uvádí „Měl jsi na výběr“, 3:33 žalobce uvádí „nebudu podepisovat nic, když si to nemůžu vzít domů na pročetí domů“, 3:51 žalobce uvádí „nejsem si vědom, že bych něco ukradl“, 5:04 jednatelka žalované uvádí „měl jsi na výběr dohodu nebo paragraf, nechtěl jsi podepsat ani jedno, odešel jsi... prosím Tě byl tam ten papír, bavili jsme se s tebou o tom, nedělej ze mě blbce...“ Podle žalovaného soud I. stupně dále chybně nepřihlédl k důkazům, a to emailům ze dne 16. 7. 2020 a ze dne 23. 11. 2021, z nichž mělo vyplynout, že žalobce měl manipulovat s facebookovými stránkami žalovaného a měla být podána žádost o odstranění současné emailové adresy, a podle žalovaného by k takové činnosti neměl žalobci motiv, pokud by s ním nebyl okamžitě zrušen pracovní poměr. Podle žalovaného si zaměstnanec nemůže vyhradit, že listinu převezme teprve poté, co se seznámí s jejím obsahem. Pokud tedy zaměstnanec odmítne převzít písemnost, kterou se mu zaměstnavatel pokusí doručit, považuje se písemnost za doručitou. Namítal též, že soud I. stupně chybně rozhodl o nákladech řízení. Žalovaný tedy navrhl, aby byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a vrácen k dalšímu řízení.

6. Žalobce se ve svém vyjádření k odvolání ztotožnil se závěry soudu I. stupně a navrhl, aby byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen. Navíc k věci uvedl, že žalovaný větu žalobce: „Nic nepodepisovat, s čím nesouhlasím“ vytrhával z kontextu, protože žalobci byla prezentována v listinné podobě pouze dohoda o ukončení pracovního poměru, kterou diskutoval se svým právním zástupcem, a ten mu pochopitelně poradil, že dohodu povinen podepsat není, a to za situace, kdy na provozovně nebyla tiskárna způsobilá listinu formátu A4 (tj. listinu obsahující okamžité zrušení pracovního poměru) vůbec vytisknout. Celý prostor kolem stolu, u kterého mělo být údajně vytištěno a předáno okamžité zrušení pracovního poměru žalobci, byl po celou dobu nahráván CCTV kamerou. Žalobce během 2 dní požádal o opětovně přidělování práce a žalovanému bylo známo, že má žalobce k dispozici právního zástupce. Přesto si neponechal onen kamerový záznam, který by velmi jednoduše mohl prokázat, jak se celá situace sebehla. Ze zcela nekonzistentních tvrzení žalovaného a jím navržených svědků, a současně při posouzení žalobcem předložených důkazů, je podle žalobce zřejmé, že žalovaný neříká pravdu.

7. Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalovaného je objektivně i subjektivně přípustné (§ 201, § 202 a contrario. o.s.ř.), bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a ze způsobilých odvolacích důvodů (§ 205 odst. 2 písm. b/, c/, e/ a g/ o.s.ř.), přezkoumal rozsudek i jemu předcházející řízení v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 1, § 212, § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že žalovaný přestal žalobci přidělovat práci dne 17. 7. 2020 a žalobce se domáhal mzdových nároků za dobu od 20. 7. 2020 do 31. 11. 2020 – podle ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a také (srov. § 4 zákoníku práce) podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“).
9. Podle § 60 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v okamžitém zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Okamžité zrušení pracovního poměru musí být písemné, jinak se k němu nepřihlíží.
10. Podle § 334 zákoníku práce písemnosti týkající se vzniku, změn a skončení pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance, důležité písemnosti týkající se odměňování, jimiž jsou mzdový výměr (§ 113 odst. 4) nebo platový výměr (§ 136) a záznam o porušení režimu dočasně práce neschopného pojištěnce (dále jen "písemnost"), musí být doručeny zaměstnanci do vlastních rukou (odst. 1). Písemnost doručuje zaměstnavatel zaměstnanci do vlastních rukou na pracovišti; není-li to možné, může ji zaměstnavatel doručit zaměstnanci a/ kdekoli bude zaměstnanec zastížen, b/ prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, c/ prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací, nebo d/ prostřednictvím datové schránky (odst. 2). Nedoručuje-li zaměstnavatel písemnost prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, považuje se písemnost za doručenu také tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí písemnosti odmítne (odst. 3). Je-li písemnost doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, vybere zaměstnavatel takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost doručit poštovní zásilku obsahující písemnost za podmínek stanovených tímto zákonem (odst. 4).
11. Podle § 38 odst. 1 písm. a/ zákoníku práce je od vzniku pracovního poměru zaměstnavatel povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu nebo plat, vytvářet podmínky pro plnění jeho pracovních úkolů a dodržovat ostatní pracovní podmínky stanovené právními předpisy, smlouvou nebo stanovené vnitřním předpisem.
12. Podle § 208 zákoníku práce nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na straně zaměstnavatele, než jsou uvedeny v § 207, přísluší mu náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku; to neplatí, bylo-li uplatněno konto pracovní doby (§ 86 a 87).
13. Podle § 353 odst. 1 zákoníku práce průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období.
14. Podle § 357 odst. 1 zákoníku práce, jestliže je průměrný výdělek zaměstnance nižší než minimální mzda (§ 111) nebo příslušná nejnižší úroveň zaručené mzdy (§ 112), na kterou by zaměstnanci vzniklo právo v kalendářním měsíci, v němž vznikla potřeba průměrný výdělek uplatnit, zvýší se průměrný výdělek na výši odpovídající této minimální mzdě nebo příslušné nejnižší úrovni zaručené mzdy; to platí také při uplatnění pravděpodobného výdělku (§ 355).
15. V posuzované věci bylo podstatné zjištění, zda bylo žalobci žalovaným doručeno do vlastních rukou okamžité zrušení pracovního poměru prostřednictvím držitele poštovní licence, a pokud nikoliv, dále, zda žalobce převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru od jednatelky žalovaného dne 15. 7. 2020 odmítl převzít, čímž by účinky okamžitého zrušení pracovního poměru

nastaly. Odvolací soud se ztotožnil se závěry, které učinil soud I. stupně na základě provedeného dokazování, a shodně s ním uzavřel, že pracovní poměr žalobce u žalovaného i nadále trvá. Žalovaný totiž neprokázal, že by žalobci bylo okamžité zrušení pracovního poměru doručeno v souladu s podmínkami § 334 zákoníku práce, tj. do vlastních rukou, když současně žalobce popíral, že by takovou zásilku obsahující toto jednostranné jednání žalovaného obdržel. Tento závěr soudu I. stupně ostatně žalovaný nerozpíral. Dále pak žalovaný i přes řádné poučení ze strany soudu I. stupně neprokázal své tvrzení, že žalobce dne 15. 7. 2020 na provozovně žalovaného převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru odmítl. Odvolací soud pro stručnost na závěry soudu I. stupně, které učinil na základě svých zjištění, a jež jsou zrekapitulovány v odstavci 3 a 4 tohoto rozhodnutí, odkazuje a odvolací námitky žalovaného neshledává důvodnými. K dané věci odvolací soud pouze doplňuje, že i kdyby soud I. stupně vycházel z doslovného přepisu videonahrávky tak, jak je žalovaným tvrzena, na učiněné závěry by to nemohlo mít žádný vliv, neboť za situace, kdy z provedeného dokazování (a ostatně i ze samotného tvrzení žalovaného) vyplývá, že mělo být vyhotoveno více písemností (dohoda, okamžité zrušení pracovního poměru a potvrzení o převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru), stále by nebylo možno z daného důkazu dojít k přesvědčivému závěru o tom, co vlastně měl dle jednatelky žalovaného žalobce odmítnout podepsat. Navíc sama jednatelka byla v užití terminologii nejednoznačná, když jednou odkazuje na jednak výpověď, podruhé na „paragraf“. Pakliže žalobce tvrdil, že odmítl podepsat dohodu o ukončení pracovního poměru, stěží by bylo možno z takového důkazu učinit závěr o tom, že žalobce odmítl podepsat a převzít listinu obsahující okamžité zrušení pracovního poměru. Zároveň je nutno zdůraznit, že svědek navržený samotným žalovaným R. A. (manžel jednatelky žalovaného) vypověděl, že žalobce o předání okamžitého zrušení pracovního poměru žádal, ale toto mu předáno nebylo, neboť odmítl podepsat doklad (tj. další samostatnou listinu) o jeho převzetí. Takto zjištěný skutkový stav je zcela odlišný od situací řešených judikaturou, na kterou žalovaný nepřiléhavě poukazuje ve svém odvolání (tj. k situacím, kdy došlo k odmítnutí převzetí okamžitého zrušení pracovního poměru). Z provedeného dokazování ke skutkovému stavu tvrzenému žalovaným totiž bylo možno učinit závěr, že žalobci nebylo okamžité zrušení pracovního poměru vůbec předáno, neboť toto předání bylo podmínováno podpisem o jeho převzetí na jiné listině. V takovém případě účinky okamžitého zrušení pracovního poměru nemohly nastat, a tento i nadále trvá. Pokud navíc žalovaný argumentuje tím, že dle svědecké výpovědi M. M. mělo být jemu i žalobci jednatelkou sděleno, že má „okamžitou výpověď“, nelze ani tuto námitku shledat důvodnou. Pomine-li odvolací soud nepřesnou a nejednoznačnou formulaci „okamžitou výpověď“, pak je nutné zdůraznit, že okamžité zrušení pracovního poměru nestačí zaměstnanci pouze sdělit, ale musí být vyhotoveno písemně a řádně doručeno či předáno. Z tvrzení žalobce, že mu byla dne 15. 7. 2020 předložena dohoda o ukončení pracovního poměru s tím, že pokud ji nepodepíše, dostane ze strany žalovaného tzv. výpověď na paragraf, přitom nelze v žádném případě dovozovat, že by odmítnutím podepsání této dohody o ukončení pracovního poměru, mělo být automaticky prokázáno, že dostal okamžité zrušení pracovního poměru, jak se mylně žalovaný domnívá. Veškeré námitky žalovaného tak odvolací soud shledal zcela nedůvodnými.

16. Žalobce má tedy nárok na náhradu mzdy za období, jež požaduje, tj. od 20. 7. 2020 do 30. 11. 2020 dle shora citovaného ustanovení § 208 zákoníku práce, neboť bylo prokázáno, že žalovaný odmítl ode dne 17. 7. 2020 přidělovat žalobci práci. Soud I. stupně správně provedl výpočet průměrného hrubého hodinového výdělku žalobce za rozhodné období a jeho korekci s ohledem na zjištění, že nedosáhl nejnižší úrovně zaručené mzdy – viz odst. 32 rozhodnutí soudu I. stupně, na něž odvolací soud pro stručnost odkazuje. Zcela v souladu s provedeným výpočtem tedy žalobci jako důvodný přiznal nárok na zaplacení částky ve výši 85.147 Kč z titulu náhrady mzdy za dobu od 20. 7. 2020 do 30. 11. 2020 a v části, která dle návrhu žalobce tuto náhradu přesahovala, tj. ve výši 5.016 Kč, nárok jako nedůvodný zamítl. V případě žalobou eventuálně uplatněných mzdových nároků bylo soudem I. stupně vyhověno (byť částečně) petitu primárnímu,

správně tedy soud I. stupně již nerozhodoval o petitu sekundárním, tj. o nároku na zaplacení částky 64.804 Kč.

17. Soud I. stupně postupoval správně i v případě, kdy nepřihlížel k důkazům, které se týkaly okolností nastalých po datu 15. 7. 2020, když navíc závěry, které z nich žalovaný činil, byly pouhými spekulacemi.
18. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku II. za použití § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
19. Pokud se týká napadeného výroku V. o nákladech řízení, přestože soud I. stupně ve výroku I. zamítl nárok žalobce na určení, že pracovní poměr založený na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a žalovaným trvá (a tuto otázku posoudil v řízení pouze jako otázku předběžnou), dle § 142 odst. 2 o.s.ř. zavázal žalovaného k zaplacení nákladů řízení převážně úspěšnému žalobci, když měl za to, že vlastním předmětem řízení byl pouze nárok na zaplacení částky 90.163 Kč. S tímto závěrem se odvolací soud neztotožnil, neboť v daném případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce podal alternativně jak žaloby na určení dle § 80 o.s.ř., tak žaloby na plnění ve formě nároku na zaplacení žalované částky. V případě žaloby na určení byl jeho nárok zamítnut, v případě žaloby na plnění byl v převážné míře (co do 94 % úspěšný), přičemž dané nároky jsou rozdílného charakteru, a tudíž v konečném důsledku nelze v tomto případě dojít k jednoznačnému závěru o úspěchu ve věci, resp. k závěru, že by některý z účastníků byl v řízení před soudem I. stupně převážně úspěšný. Za takové situace odvolací soud postupoval dle § 142 odst. 2 o.s.ř. a za přiměřeného použití § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně ve výroku V. změnil tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozhodnutí odvolacího soudu).
20. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. tak, že v odvolacím řízení neúspěšný žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci na jejich náhradu částku 11.713 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Aleše Koubka (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.). Uvedená částka představuje náklady, které žalobci vznikly v souvislosti se zastoupením advokátem v odvolacím řízení a sestávají z odměny advokáta ve výši 4.540 Kč za každý účelně provedený úkon právní služby (dle § 8 odst. 1, § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), když předmětem odvolacího řízení byla částka 85.147 Kč. Zástupce žalobce v odvolacím řízení učinil dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu), 2 x 4.540, a náleží mu tedy odměna ve výši 9.080 Kč a dále náklady sestávají ze dvou částek paušální náhrady hotových výdajů advokáta á 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), to vše zvýšeno o částku 2.033 Kč, představující 21 % DPH z odměny a náhrad, již je advokát žalobce plátcem (§ 137 odst. 1, § 137 odst. 3 písm. a/ a § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). Náklady žalobce v odvolacím řízení celkem činí 11.713 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Brně; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud.

Brno 28. února 2024

Mgr. Monika Kyselová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Renata Kobzová